

Jindřich Kulhavý: Když jsou sportovci obětí různého metru

- CZ24 News | 5. února 2023

Sportovní klání na všech úrovních i v každém věku obohacuje lidský život od nepaměti a je jeho součástí i průvodním jevem od počátku našeho pokolení. Běžné soupeření se postupně stalo organizovanou soutěží a ti nejlepší se začali utkávat před zraky široké veřejnosti. Postupným vývojem jsme se dopracovali do moderní doby spojované v oblasti sportu s významnými soutěžemi typu národních i mezinárodních mistrovství v mnoha disciplínách, načež vrcholem se staly Olympijské hry rozdělené na letní a zimní. Snem každého sportovce je stát se buď mistrem své země, kontinentu, a nakonec i světa, případně získat olympijskou medaili. Těm nejlepším z nejlepších se to jednou může podařit.

Život sportovce není nijak lehký a často ani zábavný. Už dávno nestačí jen talent a píle, moderní doba vyžaduje kvalitní stravu, dobré materiální podmínky a dostatek finančních prostředků. Také obrovskou porci štěstí, mimo jiné i na lidi kolem sebe. Na úspěšné sportovce se totiž lepí mnoho jiných a méně schopných, často je lze řadit mezi pijavice a příživníky. Jedná se především o ta sportovní odvětví, ve kterých se kumulují větší zisky. Změnit kariéru úspěšného juniora lze různými směry a řada mladých talentů skončí díky machinacím agentů či psychicky narušených trenérů v propadlišti dějin. V okamžiku, kdy pro lidi zodpovědné za výkonnost sportovců začnou být důležitější jiné záležitosti, například různé finanční pobídky nebo vlastní ego, dochází často k začátku konce kariéry nadějného mládežníka. Kolik talentů tak skončilo dříve, než se o nich svět dozvěděl. Týká se to jak kolektivních, tak i individuálních odvětví sportu. U nás jsou nejvíce postiženými fotbalisté, hokejisté, ovšem podobné „pořádky“ jsou i v dalších sportech. Často na první pohled vážení odborníci patří k velkým grázlům a o praktikách mezi vrcholnými tzv. „bafuňáři“, o jejich vzájemných vztazích, obchodech a dohodách je škoda mluvit. Rozdíl mezi jednotlivci je často miniaturní a o úspěchu či pádu rozhodují osobní zájmy a sympatie bezcharakterních jedinců i skupin. Sportovní mafie má dlouhá chapadla.

Bohužel se k rizikům hrozícím sportovcům přidává nový fenomén. Do vrcholných soutěží je zaplétána politika. Není to poprvé, kdy přerušila úspěšným hráčům, atletům a dalším zúčastnit se vrcholných klání. V době tzv. studené války mezi Západem a Východem jsme zažili povinné neúčasti na Olympijských hrách. Vzhledem k čtyřletému cyklu této přehlídky sportu tak mohlo dojít k ohýbání reálných výsledků výkonnosti různých sportovců a tituly z doby, kdy nebylo některým vynikajícím individualitám umožněno postavit se soupeřům, dostávají status ne úplně zasloužených. Politikaření lze vnímat i v oblasti kontroly dopinku. Někomu procházelo dlouhé roky vše, jinde jsou potrestány celé národní sportovní asociace. Především tažení proti ruským sportovcům připomíná hon na čarodějnice. Lze těžko uvěřit tomu, že by tolik ruských sportovců dopovalo, zatímco stejně výkonnostně umístění reprezentanti jiných zemí byli „čistí“. Vývoj anabolik a dalších podpůrných látek jde rychle dopředu všude ve světě a nelze se domnívat, že jediní Rusové si zaslouží být vyloučeni z olympiád a být urážlivě nuceni soutěžit pod neutrální vlajkou. Tedy pokud jsou vůbec k soutěžím připuštěni. Jde o politická rozhodnutí, a nikoliv o rovné podmínky pro všechny.

Politika však vstupuje do sportovních soutěží i jinak. Od počátku ruské speciální vojenské operace na Ukrajině se mnoho sportovních asociací rozhodlo vyloučit ruské a nepochopitelně i běloruské sportovce a týmy ze svých soutěží. Je s podivem, že se to samé nestalo v době vedení intervenčních válek Spojeným státem. Kdyby tu byl stejný metr, Američané by se po většinu své existence účastnili pouze svých národních mistrovství, což platí i dnes, kdy americké jednotky kradou syrskou ropu.

Také Saudská Arábie útočící na Jemen odnikud vyloučena nebyla. Bohužel Ruská federace je z mnoha důvodů trnem v oku mocipánů a je děláno vše proto, aby se Rusové sklonili. To se však nestane, budou li mít v čele takové osobnosti, jakou je třeba hrdý a s národem spojený Vladimír Putin. Neidealizujme si ho, má jistě plno chyb, nicméně ruské vlastenectví v něm kolující je zjevné.

Celá generace ruských sportovců tak momentálně nedostává možnosti ukázat svůj um v soubojích s konkurencí. Proč to odnáší i Bělorusové, to je další záhadou. Nicméně spravedlnost upí i tak. Pokud by tedy měli chybět zástupci válčících stran, měli bychom z historického vnímání postrádat v minulosti především Američany, dále Izraelce, Libanonce, Saudskou Arábii, Jemen, Francii mající své jednotky v Africe. Nyní Rusko a Ukrajinu, protože to zdaleka nejsou jen Rusové, kdo válku způsobil. A je třeba se ptát, jakým právem, tedy při zachování rovných podmínek, mohou reprezentovat svou zemi sportovci z těch států, které se války na Ukrajině účastní formou podněcování k nenávisti a dodávkami zbraní? Navíc je tu řada dalších zemí včetně naší republiky, kdo se na ozbrojeném konfliktu účastní. Američané, Britové a příslušníci ozbrojených složek dalších států jsou součástí bojů. Ti ale na Olympijské hry či na MS světa ve fotbalu a hokeji mohou? Jen proto, že jejich domovské země stojí proti Ruské federaci?

Nezasahuje tedy už politika příliš do všeho, tedy i tam, kam nepatří? Svět je jí velmi pokroucený. Každý sportovec by se měl nyní stydět stát se mistrem světa či olympijským vítězem v disciplínách, ve kterých dosud Rusové byli tou nejlepší konkurencí. A každý takový titul je de facto, často i nespravedlivě, zneváženým. Až se bude všem měřit stejným dílem, vrátí se na Zemi spravedlnost. Zatím se hraje podle amerických not. A sportovci za rozhodování svých vlád nemohou. Sport má spojovat, nikoliv být měřítkem rozdělování.

AUTOR: Jindřich Kulhavý

[ZDROJ](#)